

תורה אור • פרשת וישלח • מאמר 6

וַיֹּאבֶק אִישׁ עִמּוּ כו'

”וַיֹּאִשׁ נֹאבֶק עִמּוּ”

מוקדש לכבוד

מוקדש לכבוד הגאון המקובל רבי לוי יצחק שניאורסאהן זצ”ל

אבי הרבי, רבי לוי יצחק

LikuteiTorah.com

הפרשה החסידית

[/likuteitorah.com/he/torah-ohr/vayishlach/6](https://likuteitorah.com/he/torah-ohr/vayishlach/6)

1 ויאבק איש עמו כו'. הנה נודע שמלחמה זו היא מלחמת הס"מ [הסמאל] בסטרא דקדושה. וכענין מלחמה לה' בעמלק וכנודע מן הפרדס שמה שנגע בכף ירך יעקב.

"ויאבק איש עמו" וכו'. והנה ידוע שמלחמה זו היא מלחמת סמאל בצד הקדושה, בדומה לעניין "מלחמה לה' בעמלק"; וכידוע מהפרדס, מה שנגע בכף ירכו של יעקב

דפגים אתר דנבואה עד דאתא שמואל ותקן הנצח כמ"ש וגם נצח ישראל לא ישקר.

פגם במקום הנבואה, עד שבא שמואל ותיקן את הנצח, ככתוב: "וגם נצח ישראל לא ישקר".

2 ולכאורה אינו מובן איך יתכן להיות הס"מ [הסמאל] נלחם נגד הקדושה והלא כל עיקר חיות הקליפות הוא מהקדושה וכענין לא כאברהם שיצא ממנו ישמעאל כו' מותרי החד כו'.

ולכאורה אינו מובן כיצד ייתכן שסמאל נלחם נגד הקדושה, והרי כל עיקר חיות הקליפות הוא מן הקדושה? בדומה לעניין "לא כאברהם שיצא ממנו ישמעאל" וכו', [מ]מותרי החד כו'.

ולע"ל [ולעתיד לבוא] כשיבורר אזי כתיב ואת רוח הטומאה אעביר כו'. חיל בלע ויקיאנו. בלע המות לנצח.

ולעתיד לבוא, כשיתבררו, נאמר: "ואת רוח הטומאה אעביר" וכו'; "חיל בלע ויקיאנו"; "בלע המוות לנצח".

3 והיה כלא היה. וכת' [וכתיב] עת אשר שלט האדם באדם לרע לו. ואיך יהי' [יהיה] יכולת בידו להלחם כו'.

"והיה כלא היה". ונאמר: "עת אשר שלט האדם באדם לרע לו". ואם כן, כיצד יהיה בידו כוח להילחם וכו'?

אך הענין הוא כי הנה המאציל העליון ב"ה הוא סוכ"ע ולפניו כחשכה כאורה. שממית בידיים תתפש והיא בהיכלי מלך שאינה תופסת מקום ויכולה להיות גם בהיכלי מלך ואינו חושש.

אך העניין הוא שהמאציל העליון, ברוך הוא, הוא סובב כל עלמין, ולפניו חושך כאור. "שממית בידיים תתפש והיא בהיכלי מלך": אין היא תופסת מקום, ולכן היא יכולה להיות גם בהיכלי מלך והוא אינו מקפיד על כך.

4 וכמ"ש ואלה המלכים אשר מלכו בארץ אדום לפני מלך מלך לבני ישראל. שלפני מלך לבניי [לבני ישראל] היו מלכי ארץ אדום ג"כ אלא דהיינו דוקא לפני מלך מלך לבניי [לבני ישראל].

ככתוב: "ואלה המלכים אשר מלכו בארץ אדום לפני מלך מלך לבני ישראל". כלומר, לפני שמלך מלך לבני ישראל היו גם מלכים בארץ אדום, אך דווקא לפני שמלך מלך לבני ישראל.

אבל אח"כ הרי כתיב מלך אין באדום כוי לפי שנמשך להיות צמצום באו"ס [באור אין סוף] ב"ה שלא יומשך הפנימי [הפנימיות / הפנימית] כ"א לסטרא דקדושה דוקא יאר ה' פניו אתנו סלה.

אבל לאחר מכן נאמר: "מלך אין באדום" וכו', משום שנמשך צמצום באור אין סוף, כדי שהפנימיות תימשך רק לצד הקדושה: "יאר ה' פניו אתנו סלה".

והקליפות מקבלים מבחי' אחוריים כמאן דשדי בתר כתפוי ונק' אלקים אחרים לפי שישראל ממשיכים כך להיות אור א"ס שורה דוקא במי שבטל כוי.

והקליפות מקבלות מבחינת אחוריים, כמי שמשליך מאחורי כתפיו, ונקראות "אלקים אחרים", מפני שישראל ממשיכים כך, שאור אין סוף שורה דוקא במי שבטל וכו'.

5 והנה תחלת הבטול הוא בחב"ד [בחכמה בינה ודעת] שהם הם בחי' בטול ממש ואח"כ נמשך למדות שהן

נמשכין מחב"ד [מחכמה בינה ודעת]

והנה תחילת הביטול היא בחב"ד, שהן עצם בחינת הביטול ממש; ואחר כך הוא נמשך למידות, הנמשכות מחב"ד

ע"י התבוננות שנתהווה בחי' התפעלות הלב באהוי"ר [באהבה ויראה] מפני שמתבונן בגדולת א"ס ב"ה

ואינן עצמות הבטול ממש כמו חב"ד [חכמה בינה ודעת]

על ידי התבוננות, שמביאה להתעוררות הלב באהבה ויראה, מפני שמתבוננים בגדולת אין סוף ברוך הוא; אך אין הן עצם הביטול ממש, כפי שהן חב"ד.

ואח"כ לנו"ה [לנצח והוד] שהן בחי' ירידה יותר גדולה שאין זה אלא בחי' התפשטות ממנו ולזולתו להוציא מכח אל הפועל ממש להשפיע לזולתו ללמד לאחרים או ליתן צדקה כוי.

ואחר כך לנצח והוד, שהן ירידה עוד יותר, כי אין זה אלא התפשטות ממנו אל הזולת, להוציא מן הכוח אל הפועל ממש ולהשפיע לזולת — ללמד אחרים או לתת צדקה וכו'.

6 ואעפ"כ [ואף על פי כן] נמשך בהן בחי' בטול לאו"ס [לאור אין סוף] ב"ה עד שנמשך למלי' דעשיה שהיא סוף

הקדושה ונכללת בבחי' בטול ומשם יפרד להיות עלמא דפרודא בבחי' יש ודבר בפ"ע [בפני עצמו] וקרו ליי אלהא דאלהיא שתופסים מקום לעצמם.

ואף על פי כן נמשכת בהן בחינת הביטול לאור אין סוף ברוך הוא, עד שהיא מגיעה למלכות דעשיה, שהיא סוף הקדושה ונכללת בבחינת הביטול. ומשם היא נפרדת ונעשית עולם הפירוד, בבחינת יש ודבר בפני עצמו; וקוראים לו "אלקא דאליקא", מפני שהם תופסים מקום לעצמם.

וקבלתם הוא רק מאחורי העור דנוקבא דהיינו בחי' צירופי אותיות דרך נקבי העור דהיינו בחלל ומקום ריוח שבין צירוף לצירוף כו' כנודע.

והם מקבלים רק מאחורי העור של נוקבא, כלומר מבחינת צירופי האותיות דרך נקבי העור, בחלל ובריוח שבין צירוף לצירוף וכו', כידוע.

7 והנה כתיב אם תגביה כנשר כו' שהן מגביהים א"ע [את עצמן] בחוצפה וגסות הרוח כו'. וענין חוצפה זו למעלה היא שרוצים לינק מאא"ס [מאור אין סוף] ב"ה שלא ע"י הקדושה שהיא המשכת הבטול הנמשך ע"י ישראל

והנה כתוב: "אם תגביה כנשר" וכו' — הם מגביהים את עצמם בחוצפה ובגסות רוח וכו'. וענין החוצפה הזאת למעלה הוא שהם רוצים לקבל יניקה מאור אין סוף ברוך הוא, שלא באמצעות הקדושה, שהיא המשכת הביטול הנמשכת באמצעות ישראל;

כי מזה אין להם יניקה רק מאחורי העור דנוקבא אלא רוצים שיושפע להם אוא"ס [אור אין סוף] ממש שלפניו כחשכה כאורה שאין בחי' הבטול תופס מקום כלל לפניו.

שהרי מכך יש להן יניקה רק מאחורי העור של נוקבא. אלא שהן רוצות שאור אין סוף עצמו יושפע להן; לפניו חושך כאור, שכן לפניו בחינת הביטול אינה תופסת מקום כלל.

8 ואם צדקת כו' וגם שממית היא בהיכלי מלך ומשם יהיה להם יניקה שלא יצטרכו לקבל דרך הקדושה דרך נקבי העור בבחי' שערות וצפרנים כו' רק משם אורידך נאם הוי"ה.

"ואם צדקת" וכו'; וכן "שממית בידיים תתפש והיא בהיכלי מלך"; ומשם תהיה להן יניקה, כך שלא יצטרכו לקבל דרך הקדושה, דרך נקבי העור, בבחינת שערות וציפורניים וכו'. אבל "משם אורידך נאום הוי"ה".

כי הוי"ה הוא בחי' השתלשלות צמצום והתפשטות כו' בבחי' עקודים נקודים כו' ומשם אורידך שע"פ סדר ההשתלשלות וצמצום להיות נמשך פנימי [פנימיות / פנימית] כו' אין אור א"ס ב"ה שורה אלא במי שבטל כו'.

שהרי הוי' היא בחינת השתלשלות, צמצום והתפשטות וכו', בבחינת עקודים, נקודים וכו'. ו"משם אורידך" — כי לפי סדר ההשתלשלות והצמצום, כדי שהפנימיות תימשך וכו', אור אין סוף ברוך הוא שורה רק במי שבטל וכו'.

9 והנה המשכה זו היא ע"י אתערותא דלתתא מבחי' יעקב שהוא המשיך עקודים נקודים כו'.

והנה המשכה זו היא באמצעות אתערותא דלתתא, מבחינת יעקב, שהוא המשיך עקודים, נקודים וכו'.

דהיינו שיהיה צמצום אוא"ס [אור אין סוף] דרך הקדושה דוקא ע"י בחי' בטול כו' ולכן ויאבק איש עמו שרצה הס"מ [הסמאל] להגביה כנשר כו'.

כלומר, שצמצום אור אין סוף יהיה דוקא דרך הקדושה, באמצעות בחינת הביטול וכו'. ולכן ויאבק איש עמו: שרו של עשו רצה להגביה את עצמו כנשר וכו'.

10 והנה יעקב מובחר שבאבות והאבות הן הן המרכבה בחי' חג"ת [חסד גבורה תפארת] שבבחי' בטול עצמו דהיינו בחי' חב"ד [חכמה בינה ודעת] אין להם אחיזה כו'

והנה יעקב הוא המובחר שבאבות, והאבות הן הן המרכבה, בחינת חסד, גבורה ותפארת. כי בבחינת הביטול עצמו, כלומר בבחינת חכמה, בינה ודעת, אין להם אחיזה וכו',

אלא בחג"ת [בחסד גבורה תפארת] שהן מדות ההתפעלות מן הביטול כו' ושם הוא אחיזה זלעו"ז [זה לעומת זה] דכר דקליפה נגד ז"א כו'

אלא בחסד, גבורה ותפארת, שהן מדות ההתעוררות הנובעת מן הביטול וכו'. ושם יש אחיזה של י"זה לעומת זה": הזכר של הקליפה עומד כנגד ז"א וכו'.

משא"כ בחב"ד [בחכמה בינה ודעת] כנודע שכל המקיפים הם מבינה והמקיף הוא דוחה החיצונים וכמבואר מהיכלות שאין בזה לעו"ז [לעומת זה] רק נגד ז"ת [ז' תחתונות] ולא בהיכל ק"ק [קדש הקדשים] שהוא כולל חב"ד [בחכמה בינה ודעת] כו'.

אבל לא בחכמה, בבינה ובדעת; כידוע, כל המקיפים הם מבינה, והמקיף דוחה את החיצונים. וכפי שמבואר בהיכלות, יש בזה צד שכנגד רק כנגד שבע התחתונות, ולא בהיכל קודש הקודשים, הכולל כביכול את חכמה, בינה ודעת וכו'.

ויוכן זה אצל האדם שאחר התפלה חולפת ועוברת האהבה כו' לפי שהאהבה היא נעשית פנימית (משא"כ ההתבוננות הוא בחי' מקיף כו') בתפלה.

וניתן להבין זאת אצל האדם: לאחר התפילה האהבה חולפת ועוברת וכו', מפני שהאהבה נעשית פנימית בתפילה, שלא כמו ההתבוננות שהיא בחינת מקיף וכו'.

ושעת התפלה שסוגר עיניו ואינו רואה זה העולם מתעורר אצלו האהבה ההיא משא"כ אחר התפלה שרואה ענייני העולם ותענוגיו כו'.

ובשעת התפילה, כשהוא עוצם את עיניו ואינו רואה את העולם הזה, מתעוררת בו אותה אהבה; אבל לאחר התפילה, כשהוא רואה את ענייני העולם ואת תענוגיו וכו', אין הדבר כך.

ואין לך שדוחה את החיצונים אלא מה שהוא בבחי' מקיף היינו שאינו נגבל בכלי שהוא דבר קיים לעד.

ואין דבר שדוחה את החיצונים אלא מה שהוא בבחינת מקיף, כלומר, שאינו מוגבל בכלי, שהוא דבר הקיים לעד.

וכמ"ש בפי קדש ולזכרון בין עיניך. לפי שפי קדש היא בחי' חכמה מוחין דאבא (שם בחי' הזכרון) שמתלבשים באימא מקור המקיפים.

וכמו שכתוב בפרשת "קדש": "ולזכרון בין עיניך". כי פרשת "קדש" היא בחינת חכמה, מוחין דאבא — שם היא בחינת הזיכרון — המתלבשים באמא, מקור המקיפים.

ולכן כתיב במלחמת עמלק לא תשכח. שכחה היא הסתלקות המוחין דאבא שכשמסתלקין מוחין דאבא בבחי' המדות שאין להם

ולכן כתוב במלחמת עמלק "לא תשכח". שכחה היא הסתלקות מוחין דאבא; וכשמוחין דאבא מסתלקים מבחינת המדות, שאין להן

אלא מוחין דיניקה שם יש זלעו"ז [זה לעומת זה]. וזהו ויאבק שהוא מלשון חבוק שהחבוק הוא בידיים חסד דרועא ימינא כו'.

אלא מוחין דיניקה, יש שם "זה לעומת זה". וזהו "ויאבק", מלשון חיבוק, שהרי החיבוק נעשה בידיים; חסד היא הזרוע הימנית וכו'.

כך סיבב גופו בידיו חו"ג [חסד וגבורה] דהיינו שהלבישו חו"ג [חסד וגבורה] של ס"מ [סמאל] את גופא דיעקב כדי להפילו ולהמשיך לכו אחריהם

וכך הקיף את גופו בידיו, חסד וגבורה; כלומר, חסד וגבורה של סמאל הלבישו את גוף יעקב כדי להפילו ולמשוך את לבו אחריהם.

וכמו המדות של נה"ב [נפש הבהמית] שמלבישין את נפש האלקי' ומונעין הדביקות כו' ואין התלבשות זו אלא בשעה שמסתלקים מוחין דאבא

בדומה למדות של הנפש הבהמית, המלבישות את הנפש האלקית ומונעות את הדבקות וכו'. והתלבשות זו מתרחשת רק בשעה שמוחין דאבא מסתלקים,

וכמארז"ל [וכמאמר רבותינו זכרונם לברכה] צרכי עמך ישראל מרובים ודעתם קצרה פי' שכשהדעת מתקצר ומתצמצם בבחי' מוחין דיניקה אזי נעשו צרכי עמך מרובים רבים ונפרדים.

וכמאמר רז"ל: "צרכי עמך ישראל מרובים ודעתם קצרה". פירוש הדבר, שכאשר הדעת מתקצרת ומצטמצמת לבחינת מוחין דיניקה, צרכי עמך נעשים מרובים, רבים ונפרדים.

11 ולתאוה יבקש נפרד כו'. ואעפ"כ [ואף על פי כן] וירא כי לא יכול לו מפני שיעקב הוא י' עקב היינו הארת יסוד אבא

"לתאוה יבקש נפרד" וכו'. ואף על פי כן, "וירא כי לא יכול לו", מפני שיעקב הוא יו"ד עקב, כלומר הארת יסוד אבא,

שהוא שרש האצ"י שיעקב הוא שהמשיך כל בחי' עקודים נקודים כו' שהיו תחלה תחת ממשלת לבן. שהוא שורש האצילות; כי יעקב הוא שהמשיך את כל בחינות עקודים, נקודים וכו', שהיו תחילה תחת ממשלת לבן.

12 וללבן שתי בנות לאה ורחל ויעקב הפכם לקדושה כו'. ונמשך גם במדותיו בחי' בטול ממוחין דאבא ולא יכול לנגוע

וללבן שתי בנות, לאה ורחל, ויעקב הפך אותן לקדושה וכו'. וגם במדותיו נמשכה בחינת הביטול ממוחין דאבא, וסמאל לא יכול לגעת

רק בכף הירך שהיא השפעה שממנו ולחוץ ששם הארת הביטול מועטת כנודע שכליו' [שכליות] מבשלין הזרע שנעשה גשמיות כו'.

אלא בכף הירך, שהיא השפעה היוצא ממנו והלאה, ושם הארת הביטול מועטת; כידוע, שהכליות מבשלות את הזרע, הנעשה גשמיות וכו'.

13 ובוה טעה הס"מ [הסמאל] שכסבור שיעקב אינו אלא מרכבה לחג"ת [לחסד גבורה תפארת] אבל באמת שרש יעקב ויסודתו בהררי קדש חכ' [חכמה] עלאה יסוד אבא מוח הזכרון כו'

ובכך טעה סמאל, משום שסבר שיעקב אינו אלא מרכבה לחסד, גבורה ותפארת; אך באמת שורשו ויסודו של יעקב הוא "בהרי קודש" — בחכמה עילאה, ביסוד אבא, בכוח הזיכרון וכו'.

והנה מלחמה זו היא בזלעו"ז [בזה לעומת זה] בבחי' דכר דקליפה שכנגד ז"א ועד"ז יש זלעו"ז [זה לעומת זה] בבחי' מלי דקליפה כו'.

והנה, מלחמה זו היא "זה לעומת זה" בבחינת הדכר של הקליפה, המקביל לז"א; וכך גם יש "זה לעומת זה" בבחינת מלכות של הקליפה וכו'.

14 וזהו ההפרש שבין עפר לאבק שנו' [שנזכר] בזה כי הנה ד' יסודות ארמ"ע [אש רוח מים עפר] העפר היא

תחתונה שכולם ואש רוח מים הם הגבוהים יותר ואעפ"כ [ואף על פי כן] כולם אין מצמיחים פירות

וזהו ההבדל בין עפר לאבק הנזכר בזה. מארבעת היסודות — אש, רוח, מים ועפר — העפר הוא הנמוך מכולם, ואילו האש, הרוח והמים גבוהים ממנו; ואף על פי כן, אף אחד מהם אינו מצמיח פירות,

רק הכל היה מן העפר. והטעם כי העפר הוא מבחי' מלי. ומן העפר אשר יהיה בקרקע המשכן.

אלא הכול היה מן העפר. והטעם לכך הוא שהעפר הוא מבחינת מלכות. [כמו שכתוב,] "ומן העפר אשר יהיה בקרקע המשכן".

ובקדושה היא בחי' התכללות ונעוץ תחלתן בסופן דייקא וכנודע מ"ש אני ראשון ואני אחרון שהמלי הוא כתר אנ"י אותיות אי"ן (והחכמה מאין תמצא כי אי"ן הוא בחי' כתר)

ובקדושה יש בחינת התכללות, ו"נעוץ תחילתן בסופן" דווקא; וכידוע על מה שכתוב: "אני ראשון ואני אחרון" — מלכות היא כתר, שכן אותיות "אני" הן אותיות "אי"ן" (והחכמה מאין תמצא, כי "אי"ן הוא בחינת כתר).

הוא כתר שהוא הממוצע בין המאציל לנאצלים להיות מאין יש ולכן יש כח זה גם להמלי הוא בחי' עפר להצמיח כל צמח האדמה בגשמיות

זהו כתר, שהוא הממוצע בין המאציל לנאצלים, כדי שיהיה יש מאין. ולכן יש כוח זה גם למלכות; היא בחינת עפר, להצמיח בגשמיות כל צמח האדמה.

וגם ברוחניות יש כח להמלי שהוא סוף המדרגו' [המדרגות] מקור אתדל"ת [אתערותא דלתתא] להיות אתדל"ע [אתערותא דלעילא] להמשיך אור הי"ס [הי' ספירות] כו'

וגם ברוחניות יש כוח למלכות, שהיא סוף המדרגות, להיות מקור לאתערותא דלתתא, כדי שתהיה אתערותא דלעילא ותימשך הארת עשר הספירות וכו'.

משא"כ אבק הוא דאשתאר מן נורא כמשל העצים שדולקים באש שהאש שואב יסוד אר"מ [אש רוח מים]
שבתוכו ולא נשאר

מה שאין כן אבק, שהוא "דאשתאר מן נורא", כדוגמת עצים הבערים באש: האש שואבת את יסודות האש, הרוח
והמים שבתוכם, ולא נשאר

אלא יסוד העפר שהוא האפר ואפר זה הוא אינו מצמיח כמו עפר (שמצמיח מעצמו אלא זורעין בו
ומצמיח שלכן הוא כשר לכסוי הדם)

אלא יסוד העפר, שהוא האפר; ואפר זה אינו מצמיח כמו עפר (המצמיח מעצמו, אלא זורעים בו והוא מצמיח, ולכן
הוא כשר לכיסוי הדם).

כך עד"מ מלי דקליפה היא אחר גמר כל הבירורים שעיקר הויות הקליפות הוא ע"י שבה"כ [שבירת הכלים]
ומה שנברר תחלה היותר מובחר הוא נעשה אצ"י והנשאר נעשה בריאה כו'

כך, על דרך משל, מלכות של הקליפה היא לאחר גמר כל הבירורים. עיקר התהוות הקליפות הוא על ידי שבירת
הכלים; ומה שהתברר תחילה, המובחר ביותר, נעשה אצילות, ומה שנותר נעשה בריאה וכו',

עד שהמדרגה התחתונה סוף כל הבירורים מה שא"א עוד לברר שם הם הקליפות ולא נשאר בהם

עד שהמדרגה התחתונה, סוף כל הבירורים, מה שאי אפשר עוד לברר, היא הקליפות, ולא נשאר בהן

אלא חיות מועט כמו אבק שכשזורעין בו עכ"פ [על כל פנים] מצמיח (ומ"מ אינו כמו עפר שמצמיח מעצמו
ואם זורעים בו מצמיח בו כהנה וכהנה)

אלא מעט חיות, כמו אבק שכאשר זורעים בו הוא בכל זאת מצמיח (אך אין הוא כמו עפר, המצמיח מעצמו, ואם
זורעים בו, הוא מצמיח הרבה יותר).

וחיות הזה הוא ג"כ רק בזמן הגלות אבל לע"ל [לעתיד לבוא] ואת רוח הטמאה אעביר כו'. ולא יהיה להם
חיות מכל וכל.

וגם חיות זו קיימת רק בזמן הגלות; אבל לעתיד לבוא, "ואת רוח הטמאה אעביר" וכו', ולא תהיה להן חיות כלל.

וע"ז ארז"ל [אמרו רבותינו זכרונם לברכה] העלו אבק עד כה"כ [כסא הכבוד] היא מלי דאצ"י שגם בחיי אבק נתכלל
למעלה ע"י הבירור של יעקב

ועל כך אמרו רבותינו ז"ל: "העלו אבק עד כסא הכבוד", שהיא מלכות דאצילות; כי גם בחינת האבק נכללה למעלה
על ידי הבירור של יעקב,

כמו שכאשר ויאבק איש עמו גם יעקב נתחזק ובירר ממנו (והעלו ל' [לשון] רבים לפי שהבירור היה ע"י שניהם יעקב הוא המברר וס"מ [וסמאל] הוא המתברר כו')

כמו שכאשר ויאבק איש עמו גם יעקב התחזק ובירר ממנו (והלשון "העלו" נאמרה ברבים, משום שהבירור נעשה על ידי שניהם: יעקב הוא המברר וסמאל הוא המתברר וכו').

וכמו שחבק הס"מ [הסמאל] ידיו חו"ג [חסד וגבורה] על גופו של יעקב כך חבק ידיו יעקב חו"ג [חסד וגבורה] שלו על גופו של ס"מ [סמאל]

וכמו שסמאל חיבק את גופו של יעקב בזרועותיו — חסד וגבורה — כך חיבק יעקב את גופו של סמאל בזרועותיו, החסד והגבורה שלו;

כי כן דרך המתאבקים במלחמה וכך הוא דרך מלחמת היצה"ר [היצר הרע] כמארז"ל [כמאמר רבותינו זכרונם לברכה] לעולם ירגיז כו' ולכן גדול כח התשובה (כי הבירור היינו ענין תשובה כו')

כי כך דרכם של המתאבקים במלחמה, וכך היא גם דרך המלחמה ביצר הרע, כדברי רבותינו ז"ל: "לעולם ירגיז וכו'. ולכן גדול כוחה של תשובה (כי הבירור הוא עניין התשובה וכו'),

ובמקום שבע"ת [שבעלי תשובה] כו' דמשכין ל' בחילא יתיר כו' והיינו מלחמת זלעז"ז [זה לעומת זה] דז"א ועד"ז מתברר גם האבק במלחמת זלעז"ז [זה לעומת זה] דנוק' [דנוקבא]

ובמקום שבעלי תשובה עומדין וכו', משום שהם ממשיכים אותו בחילא יתיר וכו'. וזוהי מלחמת "זה לעומת זה" של ז"א; ובאותו אופן מתברר גם האבק במלחמת "זה לעומת זה" של נוקבא,

וכמ"ש בזוהר ע"פ בכל לבבך בבי יצריך דא הוא רזא כו'. והאבק הוא מלי דקליפה.

וכמו שנאמר בזוהר על "בכל לבבך": "בשני יצריך, דא הוא רזא" וכו'. והאבק הוא מלכות של הקליפה.

עלה עד כסה"כ [כסא הכבוד] מלי דקדושה שמבחי מלי הוא שמשלשל מעולם ועד עולם עד מלי דעשי' [דעשיה] להיות מקור האבק כי משם יפרד כו'

עלה עד כסא הכבוד, מלכות דקדושה; כי מבחינת מלכות נמשכת [הארה] מעולם לעולם, עד מלכות דעשיה, להיות מקור האבק, כי משם יפרד וכו';

כי ז"א ונוקי' [ונוקבא] דקליפה נגד ז"א ונוקי' [ונוקבא] דקדושה והבירור הוא להיות מלי' דקליפה נכללת במלי' דקדושה וז"א בז"א דקדושה כו':

כי ז"א ונוקבא של הקליפה הם כנגד ז"א ונוקבא דקדושה, והבירור הוא שמלכות של הקליפה תיכלל במלכות דקדושה, וז"א בז"א דקדושה וכו':

על המהדורה

המהדורה הזאת כוללת לשון המאמר והתרגום לעברית של ימינו.

The Hebrew text of Torah Ohr: © Kehot Publication Society, via Sefaria, CC BY-NC 4.0; formatting adapted.

התרגום שלנו לעברית של ימינו, מתוך התרגום האנגלי שלנו מלשון הקודש, בלי הערות קה"ת: CC BY 4.0.

המהדורה כולה: CC BY-NC 4.0. מותר להעתיק, להדפיס ולהפיץ בחינם, בציון Kehot Publication Society ו־likuteitorah.com; אסור למכור.
/https://creativecommons.org/licenses/by-nc/4.0

התרגום לעברית נעשה מהמהדורה האנגלית של likuteitorah.com בעזרת בינה מלאכותית (openai/gpt-6-luna-pro:batch), כשלשון המאמר לצדו לבדיקה. עדיין לא עבר עריכה אנושית. כל דבר חשוב יש לבדוק מול לשון המאמר.

הרבי ביקש ללמוד את מאמרי פרשת השבוע, «הפרשה החסידית», באותו שבוע, מחולקים לשבעת ימיו (Sichah of Shabbos Parshas Vayakhel 5725). למה ללמוד, וברכות הרבי: /likuteitorah.com/about/the-chassidishe-parsha (Toras Menachem vol. 42, pp. 306-309).

מיזם חינוכי ולא מסחרי. אין כאן מכירה. אין שיוך לקה"ת, ל־Sefaria או לספריית ליובאוויטש. © likuteitorah.com

מתוך /likuteitorah.com/he/torah-ohr/vayishlach/6

מוקדש לכבוד

מוקדש לכבוד הגאון המקובל רבי לוי יצחק שניאורסאהן זצ"ל

אבי הרבי, רבי לוי יצחק